

Michael Thornings Tale til Langsøhus' jubilæum 28/5-19

Jeg husker tydeligt den morgen hvor jeg kom på Langsøhus første gang. Det var ca. 3 måneder efter jeg var blevet valgt som tillidsrepræsentant, og jeg skulle hertil for at tage første del i tr uddannelsen.

Jeg var faktisk meget nervøs for at skulle herop. Det var efterhånden en del år siden jeg sidst havde været på skolebænken og jeg kunne godt mærke, at selv med det i tankerne, så var Langsøhus ikke helt var som de andre skoler.

I tiden før valget som tillidsrepræsentant, havde jeg faktisk ikke haft særlig meget med fagforeningen at gøre. Og hvad uddannelse angår, så på trods af gode karakterer i skolen og flere forsøg på at gennemføre en uddannelse, gik jeg ud på arbejdsmarkedet som ufaglært. Det er svært at gennemføre en uddannelse, når man ingen læreplads kan finde.

Jeg havde mange indre spørgsmål og tanker omkring det her med at skulle på et kursus, og så endda et indenfor fagbevægelsen, der lå et stykke væk fra noget jeg kendte, men jeg glædede mig også til at lære noget nyt. Og jeg besluttede mig for at gå kurset med åbent sind og tage det som en oplevelse.

Og vi kom ned i salen hvor vi synger morgensang (alene der vidste jeg det her blev anderledes). Jeg havde ikke sunget morgensang siden 12 år! Og efter en kort præsentation, startede vi med at synge, "når jeg ser et rødt flag smælde". Jeg kunne ikke rigtig synge med i de første to vers, jeg sad bare og tog indtrykkene ind og lyttede mens jeg så på de røde faner i salen. Jeg tror jeg var lidt forudindtaget når alt kom til alt, og et enkelt vorherre bevares sneg sig også ind. Men jeg mindede mig selv om at det åbne sind skulle forblive åbent.

Vi kom op til klassen og det var her jeg mærkede det. Den særlige ånd der for mig kendetegner Langsøhus. Der var en på holdet der havde lidt læsevanskeligheder og alle stod nærmest i kø for at forsikre ham at det ikke betød noget og at vi gerne ventede på ham. Og det gjorde vi. Dagen efter gik det op for mig, at vores hold også skulle lave morgensang. Jeg fik stille og roligt sagt at jeg da godt kunne bidrage med et digt. Det fik folk til at klappe ad mig. Og jeg kunne mærke at de mente det. En anden dag var en af underviserne i gang med at forklare noget omkring overenskomsterne og historien bag. Detaljerne husker jeg ikke, men jeg husker at han med knyttet næve foran sig og med et lille næsten ubemærket hop sagde "Kan I mærke det. Så er der håb at hente. Kan I mærke det?"

Og ja jeg kunne faktisk godt mærke det. Der var et håb at hente.

Der var et håb om bedre tider for os arbejdere. I håbet opstod en følelse af, at vi der var på skolen, var der af samme årsag. Vi ville et bedre arbejdsliv for os og vores kollegaer. Vi ville være med til at gøre

en forskel og her sad vi så på en skolebænk og fik den viden der skulle til for at vi kunne gøre det. Hold da op! Her gik jeg og troede at jeg skulle sørge for at bevare et åbent sind. Jeg havde slet ikke behøvet at holde døren åben. Den blev sparket ind og jeg var solgt på stedet.

Jeg blev så påvirket af den her sætning om at hente et håb at jeg skrev sætningen ned, gemte på den i en rum tid og så pludselig en dag, kom et digt om håb til mig.:

Håbet lever i spinkle dage
Håbet trækker sit vejr i den stramme tid
Håbet kan være det sidste der er tilbage
Håbet findes i tider med evig strid

Håbet er for mange drivkraften
Den ekstra vilje til at kæmpe for sit
Håbet er der både morgen og aften
Håbet er både dit og mit

Der er håb at hente
Selvom man har budt os trods
Der er håb at hente
Der er håb for os
Så vi håber
Det giver os ro
I forandringens navn
giver håbet os modet til at tro

Håbet skal ikke stå alene
Håbet, modet og troen skal gøre os klar
Vi skal stå sammen på livets scene
Og kæmpe med alt vi har

Håbet går forud som en lykkebringer
Det skal vi kæmpe for at det gør
Lad os sprede håbet ud som vinger
Vi kan ikke flyve, men det er lige før

Der er håb at hente
Selvom man har budt os trods
Der er håb at hente
Der er håb for os
Så vi håber
Det giver os ro
I forandringens navn
giver håbet os modet til at tro

Når jeg tænker på Langsøhus og skal beskrive det med et enkelt ord, så er det ordet hengivenhed der dukker frem. Og hengivenhed, det er en følelse et menneske kan udvise over for nogen eller noget. Ordet hengivenhed betyder en dyb følelse af kærlighed til, omsorg for eller sympati for nogen eller noget.

Af beslægtede ord kan jeg nævne medmenneskelighed, nærvær, ydmyghed og trofasthed. Det er Langsøhus!

Langsøhus ånd er født af hengivenhed, og derfor er hengivenheden til stede i de mennesker der besøger skolen. Det er i den ånd vi mødes, det er i den ånd vi trives, og når vi mødes og trives udvikler vi os. Vi lader vores sind få vokseværk.

Nu har jeg sagt at jeg er ufaglært. Og det er jeg også. Men jeg har da ved siden af folkeskolen gennemført handelsskolens grunduddannelse (som det hed dengang) og også læst et par år på HF uden af færdiggøre den. Og i sådan nogle skoler lærer man noget om verdenshistorien, hvordan en novelle skal analyseres, hvor trykket skal lægges når du taler engelsk og hvad tæller og nævner har med hinanden at gøre i et regnestykke. Og det er bestemt heller ikke uvæsentligt, men jeg har jo lært ting på den her skole som har fulden mig mere som borger i det her land end fortolkningen af HC. Andersen eventyr har kunne give mig. Jeg har f.eks. lært hvordan jeg skal tackle den vrede kollega, der dybest set opfører sig lidt barnligt. Jeg har lært hvordan jeg tackler den chef, der forsøger at få banket mig tilbage i rækkerne. Jeg har lært betydningen af at sige tingene på den rigtige måde. At spørge på den rigtige måde. Kan jeg få lønforhøjelse? Nej! Hvornår kan jeg få lønforhøjelse? Her kan svaret i hvert fald ikke være et nej. Og det er pakket ind bag nogle fine ord som transaktionsanalyse, forhandlingsteknik og formidling af budskab, men takket være gode kurser og ikke mindst gode undervisere er teorien bag bliver oversat til de redskaber jeg skulle bruge over for min chef. På det her lager hvor jeg blev valgt, arbejdede jeg under en lagerchef og over ham sad så direktøren, som også var ejer af virksomheden. Og før mødet med Langsøhus gik jeg til min lagerchef, når jeg havde problemer, når jeg gerne ville have mere i løn, hvis jeg fandt et kursus jeg synes om. Men ingenting skete. Det var som om jeg ikke kunne komme igennem med mine budskaber. Men efter kurser heroppe begyndte jeg at spørge på en anderledes måde. Og jeg opdagede at min lagerchef reelt set ingen mandat havde til at forhandle noget som helst med mig, jeg gik til min direktør i stedet. Jeg insisterede på at forhandle direkte med ham og det blev til tider hårde og ubehagelige forhandlinger. Han hævede sin stemme og virkede ind i mellem truende og alle celler i min krop havde lyst til at give tilbage og starte en slåskamp på stedet. Men Langsøhus gav mig en række døre jeg kunne gå ind ad i forhandlingen, i stedet for bare at tage døren ud. Og det har gjort hele forskellen.

Havde skolen og ideen bag skolen bag skolen ikke fandtes, havde jeg stadig stået i stampe. Eller også havde jeg fået nok af min chef, søgt en ny stilling på en anden virksomhed og gentaget samme mønster. Alt det for at sige at jeg er

dybt taknemmelig for at der findes en skole som Langsøhus. For at sådan en som mig uden en lang uddannelse bag sig, også kunne få en viden med sig. I fagbevægelsen har vi mange traditioner og der er nogle der mener at vores traditioner er forældede. Det mener jeg ikke fordi nogle af de mange traditioner i den grad er til stede her på skolen. Alene det at sende de tillidsvalgte på kursus er en tradition. At lade dem komme på skoler som Langsøhus for at få de redskaber som jeg talte om før. Og i en tid hvor nogle arbejdsgivere viser præcis hvor kynisk et menneske kan være... I en tid hvor de hyrer advokater med speciale i at bøje reglerne og se hvor langt man kan gå, der har vi i høj grad brug for traditionen om at uddanne vores tillidsvalgte. Blive ved med at klæde dem på. Arbejdsgiverne opruster og der skal vi selvfølgelig kunne følge med. Det er arbejdsgiverne nu også bedst tjent med (også selvom de ikke altid kan se det)! For mig personligt har mødet med Langsøhus vækket trangen til at gøre en forskel og kæmpe for et arbejdsmarked i balance.

Jeg er ikke længere tillidsrepræsentant på det lager. Jeg fik løst de ting jeg følte jeg kunne løse og fik lov til at give stafetten videre til den af mine kollegaer jeg helst ville have skulle overtage. Men jeg blev ved det faglige. Og på lørdag er det et år siden jeg forlod lageret og begyndte mit nye kapitel som faglig sekretær ved 3F Odense GOPS.

Som en naturlig forlængelse til det her med at skrive digte er jeg så småt begyndt at prøve kræfter med at skrive sange. Og jeg har fået lov til at skrive en sang til i dag. Og jeg fik ideen om at vi alle skulle synge med på den, for at genskabe den her morgensangsstemning. Så jeg har brugt en melodi som var der ved mit første møde med Langsøhus. En sang jeg ved næsten alle kender, nemlig "Når jeg ser et rødt flag smælde.

Sangen er båret af de varme følelser som jeg er sikker på vi alle nærer for Langsøhus. Det er en hyldest til skolen, dens traditioner og historie, og da valget af melodi skulle finde sted, var jeg da heller ikke i tvivl. *Når jeg ser et rødt flag smælde*, er i den grad identisk med Langsøhus. Og selvom jeg ikke var i tvivl, følte jeg dog også en vis ydmyghed over at bruge den melodi.

For sangen betyder meget for mange mennesker. Den betyder også en del for mig. Så tag sangen for hvad den er: En ydmyg hyldest og respekt til skolen, fagbevægelsen og de klassiske arbejdsange.

Sangen hedder: Jeg tænker på Langsøhus.